

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 629/2025-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti postupu Okresnej prokuratúry Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pn 414/24/6601 a jej písomnému upovedomeniu zo 16. decembra 2024 a postupu Krajskej prokuratúry v Banskej Bystrici v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 216/25/6600 a jej písomnému upovedomeniu z 10. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

1. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. októbra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na ochranu nedotknuteľnosti osoby a jej súkromia podľa čl. 16 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a mena podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, zákazu mučenia podľa čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1, 2 dohovoru, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pn 414/24/6601 a jej písomným upovedomením zo 16. decembra 2024 a postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 216/25/6600 a jej písomným upovedomením z 10. septembra 2025. Sťažovateľ v petite podanej ústavnej sťažnosti ústavnému súdu navrhol, aby

nálezom vyslovil porušenie označených základných práv postupom okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pn 414/24/6601 a jej písomným upovedomením zo 16. decembra 2024 a postupom krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 216/25/6600 a jej písomným upovedomením z 10. septembra 2025, zakázal krajskej prokuratúre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 216/25/6600 a okresnej prokuratúre v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pn 414/24/6601 pokračovať v porušovaní ním označených základných práv a prikázal im bezodkladne prijať prostriedky prokurátorského dozoru na odstránenie namietaných zásahov do základných práv.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že bol právoplatne odsúdený rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku sp. zn. BB-4T/36/2018 z 25. septembra 2020 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To/3/2021 zo 7. júla 2021 za zločin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona a iné na doživotný trest odňatia slobody. Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku [REDAKOVANÉ] proti Slovenskej republike č. 35025/20 z 15. februára 2024 konštatoval porušenie práva [REDAKOVANÉ] na prezumpciu neviny podľa čl. 6 ods. 2 dohovoru, na podklade čoho najvyšší súd v konaní o dovolaní sťažovateľa svojím rozsudkom sp. zn. 1TdoV/7/2023 z 28. februára 2024 podľa § 386 ods. 1 a 2 Trestného poriadku zrušil uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3To/3/2021 zo 7. júla 2021 a rozsudok Špecializovaného trestného súdu sp. zn. BB-4T/36/2018 z 25. septembra 2020, ktorý vo veci koná v konaní vedenom pod sp. zn. 4T/5/2024. Sťažovateľ bol uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1TdoV/7/2023 z 28. februára 2024 podľa § 380 ods. 2 Trestného poriadku vzatý do väzby z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti namieta porušenie označených základných práv a slobôd v súvislosti s arbitrárnym spôsobom vybavenia svojho podnetu podľa § 31 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), ktorý bol vybavený okresnou prokuratúrou v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pn 414/24/6601 a jej upovedomením zo 16. decembra 2024, a opakovaného podnetu podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre, ktorý bol vybavený krajskou prokuratúrou v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 216/25/6600 a jej písomným upovedomením z 10. septembra 2025. Sťažovateľ sa podnetom a opakovaným podnetom podľa § 31 ods. 1 a § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre domáhal preskúmania podmienok jeho spútavania (v tzv. medveďovi) počas prestávok na pojednávaniach Špecializovaného trestného súdu vo svojej trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4T/5/2024 v osobitne určenej miestnosti (eskortnej cele), ktoré vo veci konajúce orgány prokuratúry posúdili len z hľadiska legality takéhoto postupu, ignorujúc hľadisko jeho legitimacy a predovšetkým proporcionality ako zásahu do ním označených základných práv, a to predovšetkým súkromnej povahy. Sťažovateľ poukázal na to, že v dôsledku spútavania sa nemôže počas prestávky riadne občerstviť, keď mu vplyvom obmedzení, ktoré sú následkom jeho spútania, padá jedlo na zem, oblieva sa tekutinami, v dôsledku čoho sa tak nielen nedostatočne občerství, ale aj mnohokrát zašpiní, pričom následne musí takto zašpinený absolvovať súdne pojednávanie. Postup príslušníkov Zboru väzenskej a justičnej stráže (ďalej len „ZVJS“), ktorí ho počas pobytu v osobitne určenej miestnosti, resp. eskortnej miestnosti súdu neodpútajú, nie je možné odôvodniť preventívno-bezpečnostnými opatreniami, keďže eskortná miestnosť je vybavená uzamykateľnými bezpečnostnými dverami a mrežami na okne, čím je tak vylúčené akékoľvek bezpečnostné riziko plynúce z toho, ak by bol počas pobytu v takejto miestnosti nespútaný. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že realizácia takého bezpečnostného opatrenia nie je predovšetkým proporcionálna

sledovanému cieľu, ktorým je realizácia bezpečnostných opatrení z preventívneho hľadiska, keď všetky invazívne zásahy do základných práv a slobôd je potrebné skúmať nielen z hľadiska ich legality a legitimacy, teda či ich určitý právny predpis umožňuje a či ich realizácia tak sleduje oprávnený záujem, ale aj z hľadiska ich proporcionality, teda spôsobu naplňania oprávneného záujmu postupom orgánu verejnej moci. Práve z uvedeného dôvodu sa sťažovateľ s dôverou obrátil na okresnú prokuratúru a následne na krajskú prokuratúru s návrhom na prijatie prokurátorských opatrení, aby došlo k odstráneniu stavu porušujúceho sťažovateľom označené základné práva, a to predovšetkým súkromnoprávnej povahy. Svoje závery sťažovateľ odvodzuje od nálezov ústavného súdu č. k. II. ÚS 110/2024-88 z 18. decembra 2024.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

8. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

II.1. Podmienky konania pred ústavným súdom:

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

10. Podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd, ústavný súd uznesením ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde je ústavná sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

11. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Konceptia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

12. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

13. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu del'by moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný (ďalší) orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť skôr príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade na posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a právomoci ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

II.2. Zákonná úprava:

14. Podľa § 65da ods. 1 zákona č. 4/2001 Z. z. o Zbore väzenskej a justičnej strážie v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ZVJS“) obvinený alebo odsúdený má právo podať sťažnosť podľa tohto zákona.

15. Podľa § 65da ods. 2 zákona o ZVJS sťažnosť podľa tohto zákona je podanie obvineného, odsúdeného, blízkej osoby obvineného alebo odsúdeného a právneho zástupcu obvineného alebo odsúdeného, ktorým sa domáha ochrany práv alebo právom chránených záujmov tohto obvineného alebo odsúdeného, o ktorých sa domnieva, že boli porušené činnosťou alebo nečinnosťou organizačnej zložky zboru podľa § 2 ods. 1, a zároveň poukazuje na konkrétne nedostatky, ktorých odstránenie je v pôsobnosti organizačnej zložky zboru, najmä na porušenie právnych predpisov alebo vnútorných predpisov zboru.

16. Podľa § 65db ods. 1 zákona o ZVJS na vybavenie sťažnosti je príslušný ústav, do ktorého pôsobnosti patrí činnosť, o ktorej sa sťažovateľ domnieva, že ňou boli porušené práva alebo právom chránené záujmy obvineného alebo odsúdeného.

17. Podľa § 65dk ods. 1 zákona o ZVJS žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, v ktorej obvinený, odsúdený alebo právny zástupca obvineného alebo odsúdeného vyjadruje nesúhlas s vybavením svojej sťažnosti, môže obvinený, odsúdený alebo právny zástupca obvineného alebo odsúdeného podať do 15 pracovných dní od doručenia záznamu o prešetrení sťažnosti; na žiadosť podanú po lehote sa neprihliada a vráti sa obvinenému, odsúdenému alebo právnenému zástupcovi obvineného alebo odsúdeného. Proti vybaveniu sťažnosti ministerstvom nemožno podať žiadosť.

18. Podľa § 65dk ods. 2 zákona o ZVJS obvinený, odsúdený alebo právny zástupca obvineného alebo odsúdeného podáva žiadosť organizačnej zložke zboru, ktorá sťažnosť prešetrovala, alebo ministerstvu. Podľa § 65dk ods. 3 zákona o ZVJS ak organizačná zložka zboru, ktorá sťažnosť prešetrovala, nevyhovie žiadosti v plnom rozsahu, príslušný na vybavenie žiadosti je jej najbližšie nadriadený orgán. Podľa § 65dk ods. 4 zákona o ZVJS organizačná zložka zboru, ktorá sťažnosť prešetrovala, postúpi spisový materiál k sťažnosti najneskôr do desiatich pracovných dní najbližšie nadriadenému orgánu podľa odseku 3. Podľa § 65dk ods. 5 zákona o ZVJS ak žiadosť smeruje proti vybaveniu sťažnosti vybavenej ústavom, najbližšie nadriadeným orgánom je generálne riaditeľstvo.

19. Podľa § 65dl zákona o ZVJS generálne riaditeľstvo vykonáva kontrolu vybavenia sťažností v podmienkach zboru. Ministerstvo vykonáva kontrolu vybavovania sťažností generálnym riaditeľstvom a ústavmi. Na výkon kontroly sa vzťahujú všeobecné zásady kontrolnej činnosti podľa osobitného predpisu.

II.3. Posúdenie veci:

20. Krajská prokuratúra ešte pred vyhodnotením veci konštatovala, že podanie sťažovateľa považuje za zmätočné, keďže sa na 70 % týka iného sťažovateľa, než ktorý opakovaný podnet podľa § 36 ods. 1 zákona o prokuratúre podal, pričom pôsobí nejasne a neurčito a bol podaný 8 mesiacov po vybavení podnetu okresnou prokuratúrou. Zároveň krajská prokuratúra poukazom na § 18 ods. 1 písm. a) až d) v spojení s § 18 ods. 3 písm. a) až d) zákona o prokuratúre apelovala na sťažovateľa (resp. podávateľa opakovaného podnetu) zasielať do budúcnosti iba podania, ktoré sa vecne vzťahujú k podmienkam výkonu väzby v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica.

21. Napriek uvedenému krajská prokuratúra pristúpila k prevereniu podmienok používania donucovacích prostriedkov proti sťažovateľovi, ktorými podľa § 31 ods. 1 zákona o ZVJS sú aj sťažovateľom namietané použitie spútvacieho opasku a spútvacích retiazok so záverom, že podľa § 31 ods. 2 zákona o ZVJS je príslušník zboru oprávnený ich použiť ako prostriedky obmedzenia pohybu pri eskortovaní alebo predvádzaní obvineného alebo odsúdeného alebo dodávani osoby alebo pri zaistení inej osoby po individuálnom posúdení rizika, a to aj bez splnenia podmienok uvedených v § 34 až § 37a, keď pri posúdení otázky individuálneho rizika sa pri obvinenom alebo odsúdenom prihliada najmä na závažnosť trestnej činnosti, fyzickú zdatnosť, zdravotný stav, poznatky preventívno-bezpečnostného charakteru a správanie osoby. O použití donucovacích prostriedkov pri eskortovanej alebo predvádzanej osobe vopred rozhodne riaditeľ ústavu alebo ním určený príslušník zboru, zároveň rozhodne o ich ponechaní v eskortnej miestnosti. Počas

prítomnosti v pojednávacej miestnosti príslušník zboru predvedeným osobám donucovacie prostriedky na pokyn sudcu sníme, ponechá, prípadne znovu použije. Ak je to potrebné, príslušník zboru pred začatím pojednávania informuje sudcu o skutočnostiach týkajúcich sa predvádzanej osoby, najmä ak je dôvodné podozrenie z pokusu o útek, napadnutia prítomných osôb alebo iného násilného konania.

22. V závere krajská prokuratúra uzavrela, že použitie donucovacích prostriedkov považuje za zákonné, najmä pri osobách podozrivých z členstva v zločineckej skupine, vzhľadom na čo považuje použitie donucovacích prostriedkov za legálne. Navyše s poukazom na vyjadrenie ústavu, v ktorom sťažovateľ vykonáva väzbu, považuje vyjadrenia sťažovateľa o nepretržitom spútavaní v tzv. medveďovi za nepravdivé, keďže príslušníci ZVJS pristupujú v odôvodnených prípadoch na nevyhnutne potrebný čas k zmierneniu používania donucovacích prostriedkov podľa konkrétnych okolností.

23. Preskúmaním ústavnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že sťažnosť trpí nedostatkom kompetenčného postupu pri ochrane základných práv, aj keď nedostatočne reflektovaným konajúcimi orgánmi prokuratúry. Z uvedeného dôvodu by ústavný súd v prípade riadneho zastúpenia sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom pristúpil k odmietnutiu ním podanej ústavnej sťažnosti z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d), § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

24. Podľa § 31 ods. 2 zákona o prokuratúre podnetom sa rozumie podanie, ktoré smeruje k tomu, aby prokurátor vykonal opatrenia v rozsahu svojej pôsobnosti.

25. Podľa § 31 ods. 3 zákona o prokuratúre podnetom podľa tohto zákona nie je podanie, ktoré f) je sťažnosťou alebo iným podaním podľa osobitného predpisu. Podľa poznámky pod čiarou k odkazu 21 k označenému ustanoveniu za sťažnosť podľa osobitného predpisu sa považuje napríklad zákon Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov, zákon o ZVJS, § 62 až § 70 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon č. 9/2010 Z. z. o sťažnostiach v znení zákona č. 289/2012 Z. z.

26. Ústavný súd svoj záver o nedostatku svojej primárnej právomoci na prerokovanie sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti odvodil od skutočnosti, že sťažovateľ sa v čase pred jej podaním obrátil na orgán verejnej moci (okresnú prokuratúru a krajskú prokuratúru), ktorý nedisponoval právomocou na poskytnutie ochrany ním označených práv a reparáciu ich porušenia, resp. nezákonného stavu v podobe jeho odstránenia, keďže orgány prokuratúry disponujú právomocou kontrolovať spôsob zaobchádzania s osobami obmedzenými na osobnej slobode (z rôznych dôvodov, ako je výkon väzby, trestu odňatia slobody a pod.) len v zákone o prokuratúre určených objektoch, ktoré sú taxatívne (rozumej aj nie demonštratívne) uvedené v § 18 ods. 1 písm. a) až d) zákona o prokuratúre (pozri aj odsek 20 tohto odôvodnenia in fine). Medzi tam vymedzené objekty nepatrí eskortná miestnosť v budove súdu, na pobyt v ktorej s použitím donucovacích prostriedkov sa sťažovateľ sťažuje, ale kde právomocou disponuje ústav, v ktorom sa sťažovateľ nachádza.

27. To konštatuje aj krajská prokuratúra vo svojom napadnutom písomnom upovedomení, keď uvádza: „Vyššie som citoval miesta, na akých vykonáva prokuratúra dohľad v zmysle § 18 ods. 1

zákona o prokuratúre, eskorta prebieha medzi týmito miestami (pri predvádzaní osoby na súd a pod.), z čoho vyplýva, že eskortovanie obvinených a odsúdených (vrátane časového obdobia počas prestávok v súdnych pojednávaniach) je výlučne v kompetencii ZVJS.“

28. V naznačenom smere potom ani okresná prokuratúra, ani krajská prokuratúra primárne nedisponujú kompetenčnými oprávneniami uvedenými v § 18 ods. 3 písm. a) až d) zákona o prokuratúre, obdobnými oprávneniami však disponuje samotný ústav, v ktorom sa sťažovateľ nachádza a ktorý na podklade ním podanej sťažnosti podľa § 65da ods. 1 v spojení s § 65db ods. 1 zákona o ZVJS je/bude povinný preskúmať podmienky jeho držania v eskortnej miestnosti a spôsobu zaobchádzania s ním vrátane oprávnenia použitia donucovacích prostriedkov proti jeho osobe. Krajská prokuratúra sa aj napriek okolnostiam uvedeným v predchádzajúcom odseku (a v tomto zmysle kontroverzne) vyjadrila k spôsobu zaobchádzania s osobou sťažovateľa v eskortnej miestnosti, pričom sťažovateľ k tomuto hodnoteniu (v zásade oprávnené) namietol preskúmanie a splnenie len podmienky zákonnosti (ústavne udržateľného využitia prostriedkov zákonom podloženej represie) v užšom formálnom zmysle legality, nie aj legitimacy a proporcionality predmetného postupu, odvolávajúc sa pritom na skôr označený nález ústavného súdu (odsek 3 tohto odôvodnenia in fine). Ústavný súd však nebude preskúmať postup a závery krajskej prokuratúry, a to v dôsledku aj ňou samotnou prezentovaných záverov o právomoci orgánov ZVJS. V kompetenčnom reťazci sťažovateľ nevyužil v čase pred podaním ústavnej sťažnosti účinný prostriedok nápravy, ktorým sa mal domáhať ochrany svojich označených práv a ktorým bola sťažnosť podľa § 65da ods. 1 zákona o ZVJS. Použitelnosť tohto právneho inštitútu v obdobných prípadoch aproboval ústavný súd vo svojom uznesení sp. zn. IV. ÚS 626/2023 z 5. decembra 2023 vyhlásenom v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 91/2023, ktoré bolo vydané v inej právnej veci aj sťažovateľa (a jeho brata [REDAKOVANÉ]) týkajúcej sa aj (v širšom kontexte) konkurencie právomoci štruktúrovane hierarchicky rozvrstvenej medzi orgánmi prokuratúry a orgánmi ZVJS.

29. V ďalšom tak bude potrebné, aby si sťažovateľ uplatnil ochranu svojich označených práv na vecne príslušnom orgáne podaním sťažnosti podľa § 65da ods. 1 zákona o ZVJS, pričom taký postup nie je možné v reťazci subsidiarity právomoci dotknutých orgánov obísť. Zároveň je z vecného hľadiska efektívnejšie posúdiť potrebu spútavania sťažovateľa v eskortnej miestnosti priamo orgánmi ZVJS, teda inštitúciou, ktorá tieto špecifické činnosti priamo vykonáva. Ústavný súd avizuje, že pri takom prieskume bude potrebné skúmať predmetný postup z hľadiska legality, legitimacy a proporcionality, tak ako to zodpovedá nálezu č. k. II. ÚS 110/2024-88 z 18. decembra 2024 (teda v širšom zmysle adekvátnej aplikácie zákona).

30. V prípade nespokojnosti s vybavením sťažnosti však už (na základe kompetenčných aspektov popísaných v bodoch 26 a 27 týkajúcich sa miesta tvrdeného porušovania základných práv) nebude potrebné zo strany sťažovateľa obracať sa na orgány prokuratúry, nasledujúcim článkom v reťazci subsidiarity právomoci by teda bol ústavný súd (pri posudzovaní veci v intenciách konania o ústavnej sťažnosti).

31. Podľa § 43 ods. 3 zákona o ústavnom súde k návrhu na začatie konania podanému navrhovateľom, ktorý musí byť v celom konaní zastúpený advokátom, musí byť pripojené plnomocenstvo na zastupovanie navrhovateľa advokátom. V plnomocenstve sa musí výslovne

uviesť, že navrhovateľ udeľuje zvolenému advokátovi splnomocnenie na zastupovanie pred ústavným súdom.

32. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

33. Podľa § 37 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

34. Vzhľadom na to, že sťažovateľ si *a priori* bezúspešne (odsek 23 tohto odôvodnenia) uplatňuje nárok na ochranu ústavnosti podaním ústavnej sťažnosti proti postupu okresnej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Pn 414/24/6601 a jej písomnému upovedomeniu zo 16. decembra 2024 a postupu krajskej prokuratúry v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Kn 216/25/6600 a jej písomnému upovedomeniu z 10. septembra 2025 a tento nedostatok nie je možné odstrániť ani prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu, ústavný súd ani nepristúpil k preverovaniu jeho majetkových pomerov a sťažovateľom uplatnenej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhovel (bod 1 výroku). Ústavný súd v nadväznosti na to odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde, keďže návrh bol podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37 (bod 2 výroku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. novembra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu